

Arrest

nr. 78 419 van 29 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 26 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 januari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. MONDELAERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 5 mei 2011 een asielaanvraag in.

1.2. Op 20 oktober 2011 trof de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 71 976 van 16 december 2011 besliste de Raad om verzoeker de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

1.3. Op 13 januari 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 quinquies).

Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Op 16/12/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

“(…) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de “Gezamenlijke” schending op van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Art. 9bis van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde(…)”.

Art. 3 EVRM stelt het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”.

Verzoeker heeft op 26 januari 2012 een verzoek tot regularisatie ingediend op basis van art. 9 bis van de Vreemdelingenwet (zie Stuk 3). Indien de bestreden beslissing uitwerking zou verkrijgen, betekent dit dat Verzoeker van het grondgebied kan worden verdreven en dat hem de mogelijkheid wordt ontnomen om machtiging te verkrijgen voor een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. Dit houdt een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in voor Verzoeker, en druist in tegen vornoemd artikel van de Vreemdelingenwet, die de mogelijkheid voorziet tot regularisatie van vreemdelingen. Bovendien houdt een onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing een onmenselijke behandeling in van Verzoeker. Door Verzoeker immers niet toe te laten alle rechtsmiddelen te kunnen uitputten, zou hij worden teruggestuurd naar een land waarbij Verzoeker reeds te kennen heeft gegeven dat hij ernstig risico loopt om vermoord te worden. Wanneer de Vreemdelingenwet voorziet in een regularisatie-mogelijkheid, dient dit middel te worden uitgeput teneinde Verzoeker de kans te geven zich alsnog in België te vestigen en niet teruggeleid te worden met gevaar voor eigen leven. Besluit: de bestreden beslissing is ongeldig en dient te worden geschorst en vernietigd.”

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Eerste en enige middel: Gezamenlijke schending van art. 9bis Vr.W. en art. 3 E.V.R.M.

Terwijl: verwerende partij wenst op te merken dat er zich op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd geen hangende regularisatieaanvraag in het administratief dossier bevond. Zodoende kon verwerende partij daar geen rekening mee houden, zij had er immers geen kennis van. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift overigens zelf dat hij zijn aanvraag heeft ingediend op 26 januari 2012 en dus na het nemen (en betekenen) van de bestreden beslissing.

Bovendien dient nog benadrukt te worden dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen invloed heeft op de verblijfsstatus van de vreemdeling en bijgevolg niet verhindert dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (R.v.St., nr. 166.626, 12.01.2007; R.v.V., nr. 9531, 04.04.2008), noch schort het de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten op (cfr. o.m. R.v.St., nr. 86.715, 06.04.2000; R.v.St., nr. 109.500, 22.07.2002). Het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (R.v.St., nr. 166.626, 12.01.2007; R.v.V., nr. 9531, 04.04.2008).

Terwijl: verwerende partij dient vast te stellen dat verzoeker met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 E.V.R.M. aantoon. Om tot een schending van artikel 3 E.V.R.M. te kunnen besluiten, dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld

aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 E.V.R.M. Een eventualiteit dat artikel 3 E.V.R.M. kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RVS. nr. 105.233 van 27 maart 2002; RVS nr. 105.262 van 28 maart 2002, RVS nr. 104.674 van 14 maart 2002; RVS nr. 120.961 van 25 juni 2003; RVS nr. 123.977 van 8 oktober 2003).

Verzoeker stelt dat hij ingeval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een ernstig risico loopt om vermoord te worden. Verzoeker brengt evenwel geen concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan. Bovendien kan opgemerkt worden dat uit de beslissing van het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd.20 oktober 2011 blijkt dat verzoeker er niet in is geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing instelde, werd overigens bij arrest nr. 71.976 dd. 16 december 2011 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het middel is ongegrond."

2.3. Verzoekers betoog inzake de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is geënt op een aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend werd na het treffen van de bestreden beslissing. Verwerende partij kan niet verweten worden een wetsbepaling te schenden door geen rekening te houden met een element waarvan zij niet op de hoogte kon zijn op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing. Het gegeven dat verzoeker na het treffen van de bestreden beslissing wenst gebruik te maken van de procedure in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die de mogelijkheid voorziet van het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging in België in het geval van buitengewone omstandigheden, houdt alleszins niet in dat de bestreden beslissing haar uitwerking verliest. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet immers niet dat een dergelijke aanvraag een schorsende werking heeft voor wat betreft de uitvoering van de bestreden beslissing (cf. RvS 22 juli 2002, nr. 109.500).

2.4. Voor zover verzoeker opwerpt dat hij het risico loopt te worden teruggestuurd naar een land "waarbij hij reeds te kennen heeft gegeven dat hij ernstig risico loopt om vermoord te worden", dient de Raad op te merken dat verzoeker met dergelijk bloot betoog geen afbreuk kan doen aan het gestelde in punt 1.2. waaruit blijkt dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad hem de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd hebben. Tevens blijkt hieruit dat hij de voorziene rechtsmiddelen heeft kunnen uitputten tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA